

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 125

гр. Варна, 12.01.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в закрито заседание на дванадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева

Членове: Иванка Д. Дрингова
Ивелина Владова

като разгледа докладваното от Иванка Д. Дрингова Въззивно частно гражданско дело № 20223100502655 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 274 и сл. от ГПК.

Образувано е по частна жалба вх. № 74702/31.10.2022г. от Г. С. М., ЕГН ***** от гр. Варна, чрез адв. А. А. от АК – Варна, със съдебен адрес гр. Варна, ул. „Радецки“ №13, ет.2, ап.1, срещу определение № 10835 от 03.10.2022г. на ВРС, XIX-ти състав, постановено по ч.гр.д. № 13064/2022г., с което е допуснато обезпечение на бъдещ иск с правно основание чл.45 от ЗЗД, по молба от И. В. Н., ЕГН ***** от гр.Варна, ул. „Люлебургаз“ №1, вх.Д, ет.5, ап.106 срещу жалбоподателката за заплащане на сумата от 7500 лв., претендирана като обезщетение за неимуществени вреди от причинен емоционален стрес и физически и психически дискомфорт, накърняване на честта и доброто му име като физическо лице и като експерт, ведно със законната лихва от 03.01.2020г. до окончателното погасяване на задължението, чрез налагане на обезпечителна мярка „запор на вземанията” по банкова сметка на ответника по молбата, като обезпечението е допуснато при парична гаранция в размер на 750 лв.

Жалбоподателката намира обжалваното определение за незаконосъобразно и неправилно. Счита, че не са налице предвидените в чл.391, ал.1 от ГПК предпоставки за уважаване на молбата, както и че целта на молителят е била да получи гаранция за изпълнението, а ответницата по молбата да търпи вреди. В тази връзка е направено пространно изложение на хронологията по водено между страните друго гражданско дело и образуваните въз основа на влязло в сила съдебно решение изпълнителни дела. Намира също, че липсва обезпечителна нужда, както и че наложената обезпечителна мярка е несъразмерна с оглед евентуалните вреди, които жалбоподателката ще претърпи.

В предоставения срок по чл. 396, ал.2 от ГПК насрещната страна е

депозирала отговор на жалбата, в която е изразено становище за нейната неоснователност. Претендира и присъждане на сторените в настоящето производство разноски.

Частната жалба е подадена от надлежна страна, в срока по чл. 275, ал.1 от ГПК и е допустима, а разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Производството по гр.д. № 13064/2022г. по описа на ВРС е образувано по молба от И. В. Н. за обезпечение на бъдещ иск с правно основание чл.45 от ЗЗД срещу Г. С. М..

Молителят твърди, че упражнява дейност като вещо лице, в района на действие на АС – Варна. С ответницата се познавал от края на м.юни 2014г., като до м.02.2019г. ѝ оказвал техническа и технологична помощ, вкл. и на представляваното от нея търговско дружество, в качеството му на инженер. Сочи, че на 01.01.2020г. в личния си профил в социалната мрежа „Фейсбук“, ответницата изложила клеветнически твърдения и използвала снимка на молителя без неговото знание и съгласие. С последващи публикации на 02.01.2020г. и на 03.01.2020г., ответницата отново противоправно уронила доброто име на молителя. За тези ѝ действия били сезирани РП – Варна и РС – Варна. Доколкото молителят обжалвал постановени актове, били генерирани и съдебни разноски, които той заплатил за такси и адв. възнаграждения. Молителят заявява намерението си да предяви срещу ответницата обективно кумулативно съединени искова с правно основание чл.45 от ЗЗД за осъждане на ответницата да му заплати обезщетение за претърпени имуществени вреди в общ размер на 5761,15 лв., представляващи сторени разноски в наказателно производство от частен характер, както и обезщетение за неимуществени вреди в размер на 7500 лв. за претърпените увреди от деликта, ведно със законната лихва от датата на деликта до окончателното изплащане на задължението. Намира, че изпълнението на евентуалното позитивно за него бъдещо съдебно решение ще бъде невъзможно и/или затруднено, поради което моли за допускане обезпечение на бъдещите му искове чрез налагане обезпечителна мярка „запор върху вземанията“ на ответника по конкретно посочена банкова сметка.

С обжалваното определение съдът е уважил искането за обезпечение на иска за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва и е оставил без уважение молбата за обезпечаване на иска за имуществени вреди.

За да се произнесе по молбата за допускане на исканото обезпечение, съдът следва да прецени доколко предявеният иск е допустим и вероятно основателен. Необходимо е също така да е налице обезпечителна нужда, с оглед на която да бъде наложена исканата обезпечителна мярка. Съобразно константната практика на ВКС, за нуждите на обезпечителното производство вероятната основателност на иска се определя въз основа на представените доказателства, като при липса на убедителни доказателства, съдът може да определи гаранция. В конкретния случай, предвид изложените фактически твърдения и фазата, на която се намира производството,

предявеният иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди следва да се приеме за допустим, а при установяване на релевираните в молбата твърдения – и за вероятно основателен. Претендираното вземане е парично, поради което обезпечителната нужда на ищеца се предполага. Поисканата обезпечителна мярка се преценява от настоящия състав за подходяща и адекватна на търсената защита. Действително, към исковата молба са представени единствено разпечатки от публикации във „Фейсбук“ и именно поради това обезпечението е допуснато в хипотезата на чл.391, ал.1, т.2 от ЗЗД – след представяне на определена от съда парична гаранция. Що се касае за евентуалните вреди, които жалбоподателят може да претърпи от неоснователно наложената обезпечителна мярка при евентуално неоснователност на иска, то същите са гарантирани с внесената от молителката гаранция. Последната е определена в обичайния за подобни казуси размер – 10% от търсената сума.

Поради съвпадане на правните изводи на двете съдебни инстанции, обжалваното определение следва да бъде потвърдено.

Искането на насрещната страна по жалбата за присъждане на сторени в настоящето производство разноски следва да се остави без уважение. Съобразно задължителната практика на ВКС, формирана с т.5 от ТР № 6 от 06.11.2013г. по т.д. №6/2012г. на ОСГТК, отговорността за разноски при обезпечаване на иска се реализира при постановяване на решение, с което се разглежда спорът по същество и съобразно неговия изход, тъй като привременно осъществената мярка е постановена с оглед този изход и в защита на правните последици от решението.

Воден от горното съставът на Варненски окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 10835 от 03.10.2022г. на ВРС, XIX-ти състав, постановено по ч.гр.д. № 13064/2022г., в частта, с която е допуснато обезпечение на бъдещия иск с правно основание чл.45 от ЗЗД на И. В. Н., ЕГН ***** от гр.Варна, ул. „Люлебургаз“ №1, вх.Д, ет.5, ап.106 срещу Г. С. М., ЕГН ***** от гр. Варна за заплащане на сумата от 7500 лв., претендирана като обезщетение за неимуществени вреди от причинен емоционален стрес и физически и психически дискомфорт, накърняване на честта и доброто му име като физическо лице и като експерт, ведно със законната лихва от 03.01.2020г. до окончателното погасяване на задължението, чрез налагане на обезпечителна мярка „запор на вземанията“ по конкретно посочена банкова сметка на ответника по молбата, като обезпечението е допуснато при парична гаранция в размер на 750 лв.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на И. В. Н., ЕГН ***** от гр.Варна за присъждане на сторените разноски в настоящето производство.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____